Lagărul de concentrare DACHAU 3 MAI 1944
Orele 17³⁰

=6=

PENTRU REZOLVAREA CRIZEI DE CONDUCERE.

La marea durere pe care o simţim din adânc in aceste zile intunecate când Ţara este invadată de duşman, oraşele nimicite şi insăşi existenţa neamului grav primejduită, fără ca şi noi să putem lua parte la apărarea ei, se adaugă şi nespusa amărăciune de a fi siliţi, tocmai in aceste clipe grele să păşim la rezolvarea crizei de conducere in Mişcarea in care, in ultimii ani, ne-am abătut atât de dramatic.

După eşuarea tuturor incercărilor de indreptare făcute mai ales in aceşti trei ani şi mai bine de exil, pornite dintr'un adânc sentiment de răspundere şi o mare grijă pentru asigurarea unităţii Mişcării, această hotărâre fermă de clarificare devine inevitabilă atât pentru a repara ce mai este posibil din gravele erori politice şi morale cât şi pentru a readuce Mişcarea pe linia Căpitanului dela care fusese abătută in ultimii ani.

O scurtă reamintire a imprejurărilor care au dus la situaţia in care ne găsim, este suficientă a arăta că această hotărâre nu mai putea fi amânată.

o

Victoriile fulgerătoare ale armatei germane din vara anului 1940 care au dus la prăbuşirea Franţei iudeo-masonice, au creiat climatul extern pentru afirmarea pe primul plan politic a tuturor mişcărilor naţionaliste din Europa până atunci atât de sălbatec prigonite.

Ca urmare a acestor victorii, intregul sistem de alianţe in care era incadrat Statul Român fiind profund răvăşit, el s'a găsit complect părăsit şi izolat in mijlocul furtunei, asaltat de revendicările teritoriale ale vecinilor săi şi cu deosebire ale Rusiei Sovietice care puneau in discuţie însăşi existenţa noastră naţională.

In faţa acestei situaţii grave, intreg poporul român a văzut justeţea politicei externe preconizate de Căpitan şi chiar lumea conducătoare veche in frunte cu Carol al II-lea, atât de remorcată la interesele iudeo-masoneriei, a fost nevoită din motive tactice şi cu intenţia de a câştiga timp, să simuleze măcar o politică de apropiere faţă de puterile Axei.

Mişcarea Legionară care angajase cu ani in urmă o crâncenă luptă pentru promovarea idealurilor lumei noi, in care au căzut cei mai aleşi dintre conducătorii săi in frunte cu Căpitanul, era singura forţă politică indicată să incadreze organic România în noua conjunctură externă. Amputările teritoriale insă pe care a trebuit să le ispăşească Statul Român ca o consecinţă a politicei dusă până atunci, au precipitat deznodământul crizei interne şi au dus la abdicarea Regelui Carol.II, principalul vinovat pentru această politică.

La instaurarea Regimului Naţional-Legionar, conducerea Statului a preluat-o Generalul Ion Antonescu iar conducerea Mişcării s'a conferit la 14 Septembrie 1940 prin decret regal Cdt.Legionar H.Sima care in ultimul timp participase mai activ la agitaţiile împotriva vechiului regim.

Deşi soluţia in ceea ce priveşte conducerea Mişcării s'a dat din cauza evenimentelor in pripă şi fără consultarea cadrelor conducătoare legionare şi cu toate că această soluţie nu ţinea seama de indicaţiile Căpitanului care desemnase grupul "Văcăreştenilor" ca element de conducere, până la verificarea şi selecţionarea unui nou şef, totuşi a fost acceptată în fapt. Spiritul de abnegaţie cultivat de Căpitan, situaţia grea moştenită de regimul legionar, precum şi evenimentele care erau in curs de desfăşurare pe plan extern, au făcut ca eforturile şi preocupările tuturor legionarilor cu sentimentul răspunderii să fie -

311

indreptate spre consolidarea regimului şi definitiva rezolvare a crizei de şefie prin consacrarea lui Horia Sima ca şef al Mişcării Legionare pentruca Mişcarea să-şi redobândească structura ei normală. Pentru acest motiv nu s'a mai făcut caz de unele răspunderi serioase pe care le implica activitatea lui din timpul comandamentului din 1938 şi cu deosebire din preajma asasinării Căpitanului.

Acest spirit de abnegaţie precum şi capacitatea de orientare in mare in raport cu problemele care se puneau în acel moment Statului Român şi mai ales în raport cu evenimentele externe, i-a lipsit fostului comandant al Mişcării. Aşa se explică dece inconjurat de un anturaj mediocru şi incorect sufleteşte, s'a lăsat absorbit de lucruri mărunte şi meschine şi inainte măcar ca regimul să fi fost consolidat, a inceput să agite chestiuni cari nu puteau duce decât la slăbirea Mişcării.

In special tendinţa manifestată fără reticenţe de denigrare şi chiar desfiinţare a gradelor legionare date de Căpitan nu numai că răvăşea şi puţinele cadre care mai rămăseseră după atâtea prigoane sângeroase, dar excita un feroce spirit arivist, cu deosebire la elementele intrate recent in Mişcare, care denatura intreaga spiritualitate legionară.

Sediul central al Mişcării de unde altădată se radia incredere, voie bună, seninătate, curăţenie sufletească, dezinteres şi voluptatea de jertfă pentru Mişcare, devenise un focar intunecat de lucrături, denigrări, intrigi şi calomnii pornite din complexul de inferioritate al neputinţei care otrăvea din ce in ce mai adânc organismul legionar.

Aceste uneltiri au făcut ca Mişcarea să nu fie folosită în intregimea ei şi prin răvăşirea ierarhizării cristalizate de ani de lupte, s'a dat posibilitatea, peste marele elan de luptă şi creaţie al masselor legionare crescute in duhul Căpitanului şi arătat la inceput atât de impresionant, la manifestări cu totul nelegionare ca spirit şi metodă, atât in viaţa internă a Mişcării cât şi in viaţa de stat. O sete satanică de parvenire şi imbogăţire rapidă sau de abuzuri de putere a inceput să pârjolească acolo unde rădăcinile virtuţilor legionare erau mai firave.

Toate aceste denaturări tolerate de fostul Cdt. al Mişcării pentru a-şi menaja prozeliţii personali, care insă din zi in zi consumau mai mult din capitalul moral lăsat de Căpitan, pe lângă decepţia paralizantă pe care o strecurau in toţi aceia ce crezuseră in Mişcare, erau folosite de cercurile lumii vechi cu influenţă pe lângă generalul Antonescu pentru a compromite colaborarea acestuia cu Mişcarea. Intrigării de esenţă levantină atât de proprie acestor cercuri, a ştiut să speculeze in aşa fel aceste scăderi, incât a reuşit să eclipseze imensa parte bună ieşită din credinţa legionară care a tonificat poporul şi Statul Român tocmai in momentele cele mai grave când se găsea in preajma descompunerii sale morale şi care va fi atât de necesară pentru vremurile grele care se anunţă. Pe lângă aceasta, toate neajunsurile inerente situaţiei moştenite in toamna anului 1940 precum şi toate păcatele lumii vechi cu birocraţia venală şi organizaţia defectuoasă de stat, au fost in mod perfid atribuite regimului legionar pentru a-l uza in interior şi discredita in exterior cu deosebire faţă de prietenii săi fireşti. Acestei metodice lupte de uzură şi discreditare pe care adversarii o duceau cu atâta perfidie şi tenacitate, nu i s'a opus afară de unele acţiuni sporadice şi necoordonate, nici un plan de atac sau apărare, tocmai fiindcă fostul comandant al Mişcării şi nefastul său anturaj, erau ~~preocupaţi şi~~ absorbiţi mai mult de preocupări mărunte şi meschine care nu foloseau decât să anemieze Mişcarea. Pe de altă parte aceste preocupări mărunte contrastau atât de mult cu gravitatea situaţiei externe, dat fiind intenţiile provocatoare ale Rusiei Sovietice-

./.

312

şi evenimentele care erau in curs de pregătire in Balcani,incât au pus conducerea legionară intr'o lumină cu totul neserioasă,prezentând-o ca inaptă pentru a putea inţelege şi face faţă grelelor imprejurări ce se anunţau.

Neţinerea in seamă de primatul intereselor de război care reclamau ordine şi linişte in sectorul românesc,fapt care preocupa in primul rând Reichul german,a dat posibilităţi lumii vechi, care mai mult simula o inţelegere pentru aceste interese, să roadă legătura organică ce exista intre Germania naţional-socialistă şi Mişcarea Legionară,pregătind astfel darea loviturii.

Refuzul fostului Cdt.al Mişcării H.Sima de a răspunde la invitaţia Führerului,fără a avea vreun motiv serios şi fără a fi consultat in prealabil Forul Legionar,au compromis in mod grav raporturile Mişcării cu oficialitatea germană,fapt care a dat indrăzneală lumii vechi să purceadă la lichidarea regimului legionar.Lovitura dela 21 Ianuarie 1941 a fost in primul rând rezultatul acestei grave erori politice.

Şi astfel in conjunctura politică cea mai favorabilă,când atât situaţia internă cât şi cea externă in care era incadrat statul român,reclamau cu necesitate un regim legionar,Mişcarea este inlăturată dela putere cu toate că deţinea în stat cea mai mare parte din posturile forţei executive.

Din cauza abaterii dela liniile fixate de Căpitan in viaţa internă a Mişcării şi din cauza unei vădite incapacităţi politice in raport cu factorii externi,un mare moment pentru rezolvarea crizei politice care de două decenii şi mai bine zguduie Ţara noastră este ratat. Pe plan extern,in loc ca Mişcarea să fie in faza culminantă a bătăliei impotriva iudeo-comunismului,pe care Căpitanul o angajse cu două decenii in urmă,~~un factor pozitiv~~,este aruncată in situaţia de a nu-şi putea aduce intregul său aport,devenind chiar prin forţa lucrurilor un element opoziţionist lipsit de orice sens.

Noua prigoană care s'a deslănţuit sălbatec după Ianuarie 1941, cu valuri de calomnii asupra însăşi esenţei Mişcării Legionare şi chiar asupra persoanei Căpitanului,aşa cum rezultă din scrierile oficiale : „Pe marginea prăpastiei" şi „Asasinatele dela Jilava", cu mii de procese răzbunătoare şi execuţii de legionari nevinovaţi,au făcut să nu se pună problema răspunderii pentru bătălia pierdută.Toate eforturile s'au concentrat spre a afirma principiul unităţii Mişcării, căci numai in felul acesta se putea face faţă asaltului concentric al lumii vechi care îşi demascase încă odată intenţiile nimicitoare faţă de Mişcare. După afirmaţia masivă a acestei unităţi,care singură era de natură de a ne sustrage dela discuţia adversarilor noştri inverşunaţi,urma să se pună problema de acţiune pe plan politic pentru recăştigarea poziţiilor pierdute,aşa cum cereau interesele Mişcării şi conjunctura de război.

Şi de data aceasta spiritul de abnegaţie legionar sădit şi cultivat de Căpitan, a făcut ca să se poată străbate fără destrămări interne,momentele critice in care a fost aruncată Mişcarea. Era de aşteptat insă ca cei care au dus la acest dezastru să-şi scruteze conştiinţele, să vadă greşelile comise faţă de principiile fundamentale ale Mişcării, care s'au răzbunat atât de crunt şi,ţinând seamă de experienţele dureroase făcute,să pornească pe adevăratul drum legionar. In loc de aceasta insă,s'a făcut contrariul.Cum li s'a părut că momentul critic a trecut, şi-au reluat făţiş opera satanică de destrămare sufletească a Mişcării.Toate personalităţile de care dispunea Mişcarea au inceput să fie rând pe rând ponegrite prin intrigi şi calomnii atât printre legionari cât şi faţă de cercurile străine,pentru a torpila preventiv orice posibilitate de soluţionare a crizei. In acest scop spiritul arivist s'a cultivat cu deosebire faţă de elementele recent intrate in Mişcare până la paroxism,pentru a se creia prozeliţi şi o psihoză

polițistă de spionare intre camarazi,cu intreg cortegiul său de incorectitudini și de mișelii, a inceput să cangreneze viața legionară din lagărele din Germania și in special a aceluia de la Rostock.Neloialitatea și lipsa de cavalerism a mers atât de departe,incât chiar și aceia care din spirit de solidaritate legionară și pentru afirmarea și asigurarea unității Mișcării au luat drumul exilului,refuzând orice tratative separate cu Antonescu și apărând față de străini,cu indârjire până și cele mai evidente greșeli politice ale fostului Cdt. al Mișcării,erau loviți chiar de atunci cu intrigi și calomnii.

Insăși mult incercata familie a Căpitanului,in frunte cu Profesorul Codreanu,tatăl a patru fii morți pentru Mișcare și luptător naționalist fără prihană,de o viață intreagă,n'a fost cruțată de această acțiune de denigrare.

S'a constatat mai târziu că de toate aceste uneltiri lipsite de cavalerism,de orice sentiment de pietate și de elementară intelepciune politică,atribuite mult timp nefastului său anturaj,n'a fost străin fostul Cdt. al Mișcării, Horia Sima. Așa se explică de ce a căutat să mențină cramponați in diferite posturi de conducere pe anumiți oameni apropiați personal dar deveniți odioși oricărui suflet legionar curat.

Acțiunea satanică de denigrare trebuia continuată cu orice preț, fiindcă numai așa vedea că-și poate apăra poziția personală! Toate aceste fapte incorecte din punct de vedere legionar și atât de mărunte față de evenimentele istorice in plină desfășurare,au inceput să desfigureze sufletește pe mulți legionari,pervertind credința la cei slabi și incărcând de decepții pe aceia a căror sănătate morală îi impiedica de a deveni părtași la opera de disoluție a spiritului legionar. In felul acesta colectivitățile legionare din Germania iși pierduseră acea seninătate,curățenie sufletească și inaltă ținută morală care constituia altădată reconfortantul mediu legionar,devenind intunecate adunături de oameni frământați și chinuiți de suspiciuni,intrigi, calomnii,cu intreg cortegiul de fapte mișelnice. Această tristă realitate abia putea fi camuflată de disciplina legionară formală de care s'a abuzat atât de mult,rămasă acum goală și despuiată de orice conținut sufletesc legionar. Dezastrul moral tindea să devină iremediabil. Toate sfaturile de indreptare prin denunțarea și combatarea răului și pentru asigurarea unei structuri sănătoase a Mișcării pe premizele fixate de Căpitan,au rămas și de data aceasta infructoase. Pornirea de satanizare a Mișcării era atât de oarbă încât intr'o zi vor trebui cercetate pe larg toate sursele intunecate care o alimentau,spre a răvăși intreaga structură morală a organismului creiat de Căpitan.

Pe plan politic acțiunea de denigrare dusă din interior impotriva tuturor personalităților legionare cu suprafață precum și lipsa de incredere rezultată,a făcut ca Mișcarea să-și piardă orice capacitate de manevră pe care i-o favoriza atât de mult conjunctura externă. Din cauza aceasta Mișcarea a trebuit să rămână oficial mai mult la un aport negativ și anume de a constitui o supapă de siguranță atât pentru interesele statului român cât și pentru cauza luptei comune, astfel că politica externă a oficialității românești să nu alunece pe un plan de duplicitate.

După intrarea României in războiu și in special după ce Antonescu se angajase de a-l continua dincolo de Nistru și până la nimicirea definitivă a inamicului,iar in acest interval de timp Mișcarea iși afirmase formal unitatea,s'a pus problema unei reconcilieri intre Mișcare și Conducătorul Statului Român.

Guvernul german care ne dădea ospitalitate,urmărea,atât pentru a inlătura un permanent prilej de fricțiuni cu Antonescu angajat acum definitiv pe linia lor,cât și pentru a-i consolida situația internă,

despresurându-l de lumea veche care il urma de nevoie şi chiar il sabota,soluţionarea conflictului intre Mişcare şi Antonescu devenit acum din punct de vedere extern fără sens politic.

Acest punct de vedere a fost exprimat fără echivoc de către reprezentanţii autorităţilor germane care păstrau contactul cu grupul de conducere legionar,inziua de 3 Iulie 1942,când s'a vorbit de venirea unui emisar cu ştirea lui Antonescu şi agrementul Ministerului de externe german.S'a precizat atunci că Germania nu mai vrea să aibă dificultăţi cu guvernul român pe chestia noastră şi că ar fi bine că Mişcarea să folosească acest moment pentru a ieşi din impasul in care se găseşte. In acelaşi sens i s'a cerut ceva mai târziu fostului Cdt. al Mişcării care,personal,constituia un impediment in normalizarea raporturilor intre Mişcarea Legionară şi guvernul german precum şi intre Mişcarea Legionară şi Conducătorul Statului Român,să-şi traducă in fapt promisiunea făcută cu luni in urmă reprezentantului Ministerului de externe german de a se retrage dela conducerea Mişcării pentru inlesnirea rezolvării crizei interne din România,el rămânând mai departe o rezervă.Soluţia politică spre care tindea era de natură, ţinând seama de imprejurări să satisfacă interesele de răsboi ale Germaniei,interesele Ţării şi ale Mişcării şi anume :

a). Din punct de vedere german : Prin reluarea colaborării dintre Mişcarea Legionară şi Conducătorul Statului Român acesta din urmă putea fi despresurat în mare parte de lumea veche suspectă care sabota eforturile de răsboi şi intărit cu elanul combativ al Mişcării, păstrând totodată ca rezervă şi supapă de siguranţă grupul de conducători legionari pentru care eventual Antonescu nu şi-ar fi dat agrementul de a se intoarce in Ţară,pentru cazul când această acţiune ar fi eşuat.

b). Din punct de vedere al intereselor Ţării : Prin reluarea colaborării intre Mişcarea Legionară şi conducătorul Statului Român se dădea posibilitatea de a se rezolva criza internă cu aspectul ei acut de luptă intre generaţii,care de aproape două decenii zguduie viaţa noastră publică,dând bază firească pentru desvoltarea neamului şi statului român şi asigurându-i unitatea pentru eforturile grele de războiu.

c). Din punct de vedere legionar : Mişcarea, după ce işi afirmase formal unitatea, avea posibilitatea de a se infiltra in Ţară, eşind din opoziţia sterilă şi apărând pe plan politic,se putea angaja oficial in răsboiul impotriva iudeo-comunismului pentru care o pregătise Căpitanul, iar, pe de altă parte, prin rezerva rămasă in Germania nu-şi expunea toate cadrele in eventualitatea când această acţiune de reconciliere ar fi eşuat.

Această acţiune de destindere pentru necesităţi de războiu făcându-se cu asentimentul tuturor,insăşi situaţia personală a lui Horia Sima s'ar fi imbunătăţit intrucât ea ar fi constituit prima fază pentru netezirea asperităţilor in vederea unei colaborări integrale a Mişcării.

In acest sens convergeau şi eforturile elementelor legionare din Ţară conduse de Cdt.Legionar Costea,desemnat de insuşi fostul Cdt.al Mişcării cu coordonarea acţiunii pe teren. Cercurile germane, atât din Ţară cât şi cele care păstrau oficial contactul cu grupul de comandă, au continuat să stăruiască pentru soluţionarea chestiunii şefiei lui Horia Sima.In acest scop recomandările făcute de Dl.Ahrens ca trimis din partea generalului Müller,au fost categorice.Era clar că se aştepta vizita lui Antonescu in Germania şi vroiau ca chestiunea şefiei să fie rezolvată pentru a se putea păşi la acţiunea de reconciliere a acestuia cu Mişcarea. Interesul personal şi egocentrismul miop atât de contrar spiritului de jertfă legionar precum şi influenţa meschină

a anturajului nefast a împins, pentru torpilarea oricărei soluţii, la fuga dezonorantă prin călcarea cuvântului dat statului care ne-a oferit ospitalitatea în refugiurile noastre.

Incercarea de a găsi alibiuri în aşa zisul complot de la Rostock, ale cărei dedesubturi vor trebui căutate odată pe larg, n'a fost de natură să justifice această faptă nelegionară. In schimb s'a putut vedea şi cu această ocazie incorectitudinea sufletească a acestor oameni care în aşa zisele cercetări ce vor rămâne cele mai degradante pagini ca să marcheze gradul de satanizare atins, au încercat să pună în discuţie personalităţile legionare cu totul nevinovate cu vădită intenţie perfidă de a le compromite pentru ca să nu poată constitui o soluţie pentru Mişcare, după fuga dezonorantă proectată.

Şi astfel, din punct de vedere moral, peste onoarea legionară, sfinţită cu atâtea jertfe şi admirată de către înşişi adversarii noştri cei mai înverşunaţi, s'a aruncat o mare pată.

„De acum cu această pată - cum scrie Căpitanul - vom rămâne şi vom intra cu ea în mormântul istoriei", cu mari primejdii de desaxare spirituală a Mişcării dacă nu va fi ferm localizată la cel care a înfăptuit-o.

Din punct de vedere politic faptul că o asemenea fugă se produce într'un moment de mare criză militară - era criza dela Stalingrad - pe lângă urmările care le va avea pentru Mişcare şi posibilităţile de intrigă şi agitaţie internă şi externă date adversarilor noştri, arată încă odată, neseriozitatea şi uşurinţa conducerii noastre formată din „capete necoapte". Şi poate că această părere atât de dăunătoare pentru Mişcare, a făcut să nu se caute - ca şi în evenimentele dela 21 Ianuarie 1941 - influenţe şi instigaţii subterane şi provocatoare.

Cu toate aceste lovituri date Mişcării şi cu toate umilirile la care am fost supuşi, inerente cercetărilor făcute dintr'un început pentru cazuri de asemenea natură, am ţinut să păstrăm o atitudine legionară corectă.

Indiferent de cum s'a comportat Horia Sima prin fuga sa faţă de camarazii care l'au însoţit în exil şi cu toate riscurile ce le aruncau asupra multora din ei de a fi extrădaţi şi executaţi, fiind condamnaţi la moarte, atitudinea legionară ne impunea de a nu sări asupra lui prin incriminări şi desolidarizări ostentative şi asta cu atât mai mult cu cât şi noi purtam o parte de răspundere prin faptul că i-am acordat încrederea noastră de a fi la conducerea Mişcării, vină pe care acuma o ispăşim.

Pe de altă parte nu vroiam să se strămute o problemă strict internă a Mişcării în faţa celor cari ne-au arestat şi cu atât mai mult nu vroiam să se interpreteze cumva că acest lucru s'ar face cu scopul de a ne sustrage dela răspunderi şi obţine uşurarea situaţiei personale orice urmare, fie ea oricât de nedreaptă, faţă de cei cari n'au avut nici un amestec în această fugă, fiind o consecinţă firească faptului de a fi stat sub comanda celui care a greşit.

Preocuparea principală a fost de a localiza cât mai mult, într'un mod discret, dar ferm, cazul fugii lui Horia Sima, salvând de aici încolo poziţia morală şi politică a Mişcării. Eleganţa legionară am socotit-o absolut necesară chiar dacă din cauza acestei ţinute ar fi putut rezulta şi unele neajunsuri prin aruncarea de umbre de îndoială asupra nevinovăţiei noastre în ceeace priveşte fuga dezonorantă.

Prin Hotărârea Forului dela 1 Ianuarie 1943 (Vezi anexa Nr.1.) s'a soluţionat criza de conducere ivită, ţinându-se seamă de următoarele considerente:

1. Mişcarea să-şi rezolve criza pentru a nu se desaxa şi a fi gata pentru orice eventualitate adusă de imponderabili politici şi a putea întreprinde acţiunile corespunzătoare.

2. După experienţa dăunătoare pentru Mişcare făcută de conducerea lui Horia Sima, s'a admis ca bază principiul de a nu se da puteri

./.

discreţionare noului Comandant inainte de a fi verificat că posedă tactul necesar şi calităţi de conducător excepţional,pentru ca Mişcarea să nu rişte de a fi târâtă iar in aventuri neserioase.

3. Cei trei fundatorii ai Mişcării (Văcăreştenii) rămaşi in viaţă au preluat in grup constituit comanda supremă a Mişcării pentru a-i păstra linia fixată de Căpitan,fiind insărcinaţi totodată şi cu funcţiuni active pentru ca influenţa lor să nu rămână numai la liniile mari ci să se extindă şi la planul realizărilor ei,formând nucleul central al Forului suprem care va fi organul permanent de conducere.

4. Să se ţină seamă de succesiunea fixată in şedinţa dela 24 Iunie 1941 (Iasinschi-Papanace-Georgescu) precum şi de recomandările făcute de fostul conducător pentru ca structura internă a Mişcării să nu sufere zguduiri mai adânci,păstrând cât mai mult ierarhiile stabilite.

5. Să ofere elasticitate pentru normalizarea raporturilor cu conducerea germană precum şi cu Conducătorul Statului Român,pentru că Mişcarea Legionară să poată participa oficial in actualul războí,dând baza de sprijin,in mijlocul ostilităţilor lumei vechi care devenea din ce in ce mai activă in opera de sabotare.

6. Să polarizeze intreaga Mişcare prin inchegarea unui nucleu solid,conţinând elemente reprezentative din toate regiunile româneşti precum şi din toate funcţiunile Mişcării (studenţime,muncitorime, tineret,etc.) prin aderarea imediată a camarazilor care nu făceau parte din for dar cari erau ataşaţi grupului de comandă dela Berkenbrück. In felul acesta se dădea un centru de greutate Mişcării şi se prevenea primejdia ca in acel moment de criză,conducerea Mişcării să cadă in mâna unor elemente străine de Mişcare sau a unor elemente legionare care n'ar fi oferit garanţia că vor apăra şi reprezenta interesele şi linia Mişcării fixată de Căpitan,etc.

Criza de conducere odată soluţionată intr'un sens pozitiv,era inutil din punct de vedere al Mişcării de a discuta cazul fugii fostului Cdt.al Mişcării in aceste momente,oricât de indreptăţite ar fi fost motivele din punct de vedere al legilor morale legionare.Asta atât pentru a nu constitui motive de iritare pentru cei cari aveau ataşament personal faţă de el cât şi pentru a nu ne da in spectacol faţă de străini.

In general s'a crezut in reuşita formulei adoptate pentru ieşirea din criza acută,fiindcă era de aşteptat ca după această a treia mare greşală politică a lui Horia Sima - prima fiind nevenirea la Führer, a doua uşurinţa cu care s'a lăsat provocat in evenimentele dela 21 Ianuarie 1941 precum şi totala lipsă de plan cu care a reacţionat - dublată de data aceasta de o ireparabilă greşală morală,va face şi pe aceia cari ar fi avut legături sau recunoştinţe personale,să vază că nu există altă soluţie pentru scoaterea Mişcării din greul impas in care a fost aruncată mai ales că intreprinderea fugii a eşuat pe toate planurile.Faţă de situaţia aceasta insuşi Horia Sima ,adus inapoi in Germania cu toată tendinţa de cramponare pe care a manifestat-o,va trebui şi el să recunoască că altă soluţie nu există şi că pentru reuşita ei nu va face nici un fel de dificultate,cu atât mai mult cu cât in această soluţie participau şi persoane agreate de dânsul şi chiar recomandate in anumite posturi.

Cheia acestei reuşite insă stătea in sinceritatea şi dezinteresul celor cari luau parte la ea precum şi in hotărârea de a da o dezlegare serioasă şi definitivă crizei de conducere care pentru a se putea repara cu timpul greşelile trecutului şi a aduce Mişcarea pe linia Căpitanului dela care fusese abătută in ultimii ani.Altfel orice incercare de a face din această problemă un mijloc de tergiversare,de câştigare

de timp sau un paravan după care să se constitue vechea şi nefasta mentalitate, ar fi o mare primejdie pentru unitatea Mişcării fiindcă i-ar compromite şi ultima supapă de siguranţă aruncând-o in convulsiuni cu urmări fatale, atunci problema răspunderilor se va pune violent şi anarhic de jos in sus.

Asupra acestor probleme s'a căzut de acord la 1 Ianuarie 1943 şi cu toţii am manifestat aceeaşi credinţă pentru rezolvarea definitivă a crizei de conducere şi aducerea Mişcării pe linia Căpitanului, fapt care a fost adus oficial la cunoştinţa autorităţilor germane superioare. (Vezi anexa Nr.2.)

Pentru a ne ţine pe latura pozitivă a nouei acţiuni şi a nu ne da in spectacol in faţa străinilor, am tolerat in mijlocul nostru principalii doi vinovaţi de dezastrul Mişcării, Stoicănescu şi Petraşcu, cu condiţia să inceteze de a se mai amesteca in treburile Mişcării până când imprejurările vor permite judecarea cazului lor. In nici un caz nu se putea concepe ca cineva care lua parte la noua conducere să se preteze de a fi un paravan după care să se poată continua aceeaşi nefastă influenţă care a dus la atâtea dezastre politice şi morale atât pe plan intern cât şi pe plan extern. Dimpotrivă problema răspunderilor rămânea deschisă pentru mai multe fapte şi anume :

1. Pe plan politic : Mişcarea este vârâtă pentru mult timp intr'un „desiş intunecat" cum s'a exprimat Generalul Müller, fiind paralizată complect prin inchiderea cadrelor sale atât din ţară cât şi străinătate.

2. Mişcarea Legionară nu participă oficial la războiul dintre „cele două lumi" pentru care a murit Căpitanul şi cei mai aleşi dintre camarazi, fiind exclusă dela această epopee de răscruce in care se hotărăşte soarta neamului nostru pentru totdeauna şi a Europei pentru veacuri, eclipsând lupta unei intregi generaţii.

3. Nu se rezolvă radical problema jidovească care, cum a spus Căpitanul, formează "misiunea istorică a generaţiei noastre" şi pentru care "toate luptele noastre de peste 15 ani, scopul acesta l'au avut şi toate sforţările vieţii de acum incolo, scopul acesta il va avea" - (Circ.pag.226.), scăpându-se o conjunctură de război unică in felul ei de a face un fapt implinit.

4. S'a dat răgaz lumii vechi aproape complect sufocată de acţiunea politică a Căpitanului şi condamnată la o dispariţie politică prin inaniţie, să-şi recapete respiraţia şi să inceapă a se consolida in conjunctura politică cea mai grea pentru ea, alimentându-se cu noi elemente, fapt care va prelungi in viitor caracterul negativ al luptei noastre.

5. Anemierea statului român prin nerezolvarea definitivă a crizei politice care a luat un caracter de luptă intre generaţii, impiedicând ca tineretul să se angajeze intr'o operă constructivă de uriaşe proporţii aşa cum plănuia Căpitanul şi intărind in acelaşi timp aserţiunile adversarilor Ţării noastre că poporul român n'ar fi capabil pentru o viaţă de stat organizată.

6. S'a luat posibilitatea ca in aceste momente cruciale hotarele ţării şi interesele neamului românesc să fie apărate cu intreg elanul de Mişcarea Legionară in cadrul luptei pentru Europa Nouă, fapt care ar fi adăugat la meritele trecutului noui fapte care ar fi intărit poziţia neamului românesc la viitoarea reorganizare europeană, inlăturând definitiv orice politică externă de duplicitate precum şi orice supralicitări interne deopotrivă de dăunătoare.

7. Periclitarea raporturilor dacă nu chiar clătinarea poziţiei externe a Mişcării faţă de Germania naţional-socialistă de care ne-a apropiat atât de mult jertfa şi lupta de ani de zile a Căpitanului şi a celorlalţi camarazi. Mişcarea ratând misiunea europeană de a fi in perioada acestui război un solid punct de sprijin atât pentru România cât şi pentru intreg sud-estul european.

./.

8. Dezorientarea masselor legionare in ceeace priveşte poziţia externă a Mişcării faţă de Germania, fapt care a oferit posibilităţi iudeo-masoneriei să mărească curentul anti-german din Ţară tocmai in momentul cel mai greu pentru lupta comună.

9. Turburarea raporturilor intre Germania şi Antonescu intr'un moment de acută criză militară, in toiul bătăliei dela Stalingrad, precum şi turburarea readusă in Ţară prin noul val de prigoană, etc., care nu putea folosi decât iudeo-masoneriei, etc.

Pe plan moral :

1. Acţiunea de intrigă, lucrături meschine, calomnii, etc., care au ros şi surpat rând pe rând toate principiile de viaţă legionară, ducând spre desfigurarea şi satanizarea ei.

2. Călcarea cuvântului de onoare dat de însuşi acela care stătea in fruntea conducerii, nu numai că a luat Mişcării faţă de lumea din afară marele atû moral care s'a câştigat cu atâtea jertfe şi suferinţe, dar din punct de vedere al educaţiei interne a atins insuşi stâlpul central pe care se sprijină intreg edificiul educaţiei legionare.

In general, Mişcarea în frunte cu intreaga ei conducere intră în lagărele şi inchisorile prietenilor săi fireşti, alături de duşmanii lumii noi şi este aruncată in cea mai paradoxală situaţie, sbătându-se în tragica alternativă de a nu putea participa la războiul pentru care a fost pregătită de Căpitan şi in consecinţă de a fi scoasă pentru multă vreme depe planul politic după victoria lumii noi, sau de a fi nimicită, fără a fi putut măcar lupta in eventualitatea unei biruinţe a lumii vechi.

Faptul este mai grav că toate aceste dezastre politice şi morale se inregistrează in conjunctura externă cea mai bună pentru Mişcarea Legionară, adică in momentul când prietenii noştri naturali erau cei mai tari şi aveau interes, cel puţin in vederea ducerii războiului, să ne susţină, dacă fostul Cdt. al Mişcării ar fi inţeles primatul realităţilor care în fond decideau şi bazele victoriei legionare.

Pentru justificarea ratării acestei conjuncturi nu se pot invoca nici măcar considerente de ordin moral cerute de severa etică legionară, fiindcă cel care a avut răspunderea cea mai mare, s'a dovedit a nu fi fost sensibil la asemenea principii, aşa cum rezultă dintr'o serie de fapte semnalate, astfel că numai o vădită incapacitate politică putea duce la acest rezultat.

Cu aceste chinuitoare frământări determinate de sentimentul răspunderii faţă de Mişcare, am intrat in lagărul german. Totuşi pentru a nu ne da in spectacol şi fixaţi pe poziţia hotărâtă la 1 Iunie 1943, am amânat formularea lor pentru momentul când imprejurările vor permite. Pe această poziţie am stat un an de zile până la inceputul lui Ianuarie 1944.

In acest interval de timp eforturi au fost făcute pentru ca Mişcarea să-şi capete o structură de organizare potrivită imprejurărilor survenite după moartea Căpitanului, iar pentru a se creia o atmosferă mai proprie Cdtul B.V.Ilie Garneaţă a luat de ziua jertfei Căpitanului iniţiativa unei impăcări generale in care toate inerentele diferende de ordin personal să fie lichidate in grup prin dragostea şi îngăduinţa legionară.

Pe plan politic ne retranşasem in slaba mângâiere faţă de imprejurările actuale, că în inchisoare stând, constituim o rezervă şi supapă de siguranţă pentru ca politica oficială românească să nu alunece în duplicitate, nutrind în acelaşi timp speranţa că necesităţile de războiu aşa cum evoluau lucrurile, vor determina, in cazul când Antonescu este fixat definitiv pentru o colaborare cu Germania, o reconciliere a acestuia cu Mişcarea pentru intărirea frontului intern.

Venirea camaradului Mile Lefter dela lagărul Fichtenhain-Buchenwald, a adus elemente cu totul noi in judecarea situaţiei, care până atunci nu erau cunoscute şi anume:

1. La Buchenwald se agită de cei interesaţi problema şefiei lui Horia Sima şi a unei solidarizări ostentative cu el peste dispoziţiile luate de autorităţile lagărului.

2. Această agitaţie care, după toate indiciile fusese plănuită încă înainte de fuga în Italia, a fost reluată de oamenii din nefastul său anturaj, cu vădită intenţie de a torpila orice normalizare a raporturilor Mişcării în afară de Sima cu autorităţile germane sau Conducătorul Statului Român, in vederea ducerii războiului şi întăririi frontului intern.

3. Această agitaţie neserioasă şi ostentativă a cauzat împărţirea în două grupe a legionarilor din lagărul dela Buchenwald şi a dat naştere la conflicte şi incidente provocate de elemente dubioase care, prin lipsa de cavalerism şi loialitate, compromiteau faima legionară arătând gradul de satanizare ce cangrenează sufletul acelor legionari.

4. In excesul de zel al unor legionari arivişti şi deformaţi sufleteşte sau recent intraţi în Mişcare, se punea in discuţie însăşi persoana Căpitanului, adică piatra unghiulară pe care se bazează şi se va baza intregul sistem politic şi spiritual legionar.

5. Insăşi orientarea Mişcării in politica externă fixată testamentar de Căpitan, era condiţionată de agreearea lui Horia Sima cà şef al Mişcării de către Germani.

6. Prin atitudinea adoptată se demasca încă odată iresponsabila tendinţă de cramponare şi nesinceritatea formulelor recomandate pentru soluţia crizei cu ocazia fugii în Italia şi se năruia in mod definitiv ultima incercare de a se căuta să se justifice această fugă in special faţă de cercurile germane ca pornită din preocuparea de a înlesni rezolvarea crizei de conducere in Mişcare.

7. In toate aceste uneltiri care cauzau atât de mare rău Mişcării s'a evidenţiat din nou amestecul nefastului anturaj (Stoicănescu-Petraşcu) pe care noi, din grija de a nu ne da in spectacol, i-am tolerat în mijlocul nostru.

Faţă de această nouă situaţie era absolut necesară o lămurire din partea forului conducător, atât pentru legionarii din lagărul dela Buchenwald şi Rostock cât şi pentru autorităţile germane care se ocupau de problema legionară. Aceasta cu atât mai mult cu cât după cunoaşterea situaţiei din acele lagăre, evitarea Forului de a lua o poziţie sau de a da lămuriri ar putea fi interpretată ca o consimţire tacită la cele ce se intâmplă acolo şi intr'un sens contrariu poziţiei fixate prin hotărârea dela 1 Ianuarie 1943.

In acest scop s'a intrunit Forul Legionar compus din Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu, Mile Lefter, Vasile Iasinschi şi Constantin Papanace in ziua de 6 Ianuarie 1944 şi a hotărât : „Să se intervină la camarazii din Buchenwald printr'un apel care să se incerce să fie trimis lor prin intermediul forurilor germane, pentru ca să inceteze agitaţiile de acolo, in legătură cu problema crizei de conducere, aducându-li-se la cunoştinţă felul cum s'a rezolvat criza la 1 Ianuarie 1943 şi atrăgându-li-se atenţia asupra răului produs Legiunei prin agitaţiile de orice fel, in legătură cu atari probleme. (Notele de şedinţă al Secretariatului G-ral.)

Cu redactarea unui proces de apel a fost insărcinat Cdt. Leg. C. Papanace care l-a prezentat in şedinţa de a doua zi a Forului (7 Ianuarie 1944) in forma anexată. (Vezi anexa Nr.3.)

Motivele care au stat la baza acestui apel erau:

1. Să arate fără echivoc şi cu fermitate poziţia in care s'a fixat conducerea Mişcării Legionare la 1 Ianuarie 1943 şi mai târziu, pentruca legionarii derutaţi să cunoască acest lucru, iar cei care nu

vor să se incadreze, să-şi cunoască poziţia in care se situiază.

2. Să conţină o mustrare, chiar dacă împrejurările o fac să fie mai dozată, pentru faptele nelegionare comise între ei.

3. Să înceteze orice gesturi sau manifestări care ar constitui acte de provocare faţă de autorităţile lagărului.

4. Să afirme hotărât că linia fixată de Căpitan in politica externă a Mişcării de ataşament faţă de Axă, nu poate fi clătinată de ultimele intâmplări cu Sima şi deci ea nu poate fi pusă in discuţie sau condiţionată sub nicio formă

5. Să se arate că obiectivul principal al Mişcării Legionare este de a reuşi să participe oficial la acest răsboi decisiv pentru existenţa Ţării şi a Neamului nostru şi că faţă de acest lucru, toate celelalte agitaţii şi preocupări trebue să cadă pe un plan secundar.

6. Unitatea Mişcării trebue să fie pătrunsă şi asigurată de spiritul Căpitanului căci numai aşa se poate ieşi din impasul in care a fost adusă Mişcarea.

7. In general deci, readucerea armoniei să se facă fără echivoc pe baza hotărârii dela 1 Ianuarie 1943 şi acest lucru să rezulte clar şi pentru factorii externi cari luaseră cunoştinţă de agitaţiile ostentative făcute pentru Sima.

In şedinţa Forului dela 8 Ianuarie 1944 când urma să i se dea forma definitivă, Cdt-ul Legionar Vasile Iasinschi a prezentat un nou proect de apel (Vezi anexa Nr.4.) care a urmat să fie luat in cercetare pentru a i se aduce completările necesare. Intrucât in proectul prezentat de Dl.Iasinschi se folosea denumirea de "Şef al Mişcării" care nu era in spiritul hotărârii dela 1 Ianuarie 1943 şi dat fiind că pentru prima dată se lua contact cu masa legionară, s-a simţit nevoia unei hotărâri a Forului, adiţionale de interpretare şi complectare a hotărârei dela 1 Ianuraie 1943. Motivele expuse scris de Cdt-ul Leg. Constantin Papanace in şedinţa Forului din 10 Ianuarie 1944 au fost următoarele:

„Din actul dela 1 Ianuarie 1943 rezultă:

1. Fundatorii Mişcării „in grup constituit formează instanţa supremă a Mişcării Legionare".

Deci, această instanţă are în drept şi în fapt conducerea supremă şi ea este permanentă.

2. Celelalte calităţi : Comandant al Mişcării, locţiitor de Comandant al Mişcării, Secretar General, Şef al Corpului Moţa-Marin sau al Familiei Jertfei Legionare, sunt funcţiuni şi deci ele pot fi deţinute sau schimbate după necesităţile Mişcării, care le apreciază acea instanţă supremă în consfătuiri cu Forul Legionar.

Pentru acest motiv şi până când se va selecţiona şi consacra, prin experienţă, în mod defintiv persoana care să preia toate prerogativele pe care le avea Căpitanul, este normal ca cei cari vor fi însărcinaţi cu funcţiunea de conducător al Mişcării să poarte denumirea de "Comandant al Mişcării Legionare" şi nu aceia de Şef al Legiunei pe care o purta Căpitanul. Denumirea de şef al Legiunei să fie dată atunci când fondatorii Mişcării vor trece şi prerogativele de instanţă supremă celui care indeplineşte funcţiunea de „Comandant al Mişcării" prin aceasta consacrându-l in mod definitiv.

Acesta este spiritul care rezultă din actul fundamental dela 1 Ianuarie 1943, astfel că utilizarea formulei de Şef al Mişcării trebue rectificată in acest sens.

3. In consecinţă in scrisoarea-apel care urmează a se trimite la Buchenwald către cadrele legionare, dacă ne oprim la proectul prezentat de dl.Iasinschi este neapărat nevoie să se precizeze noţiunile in acest sens, pentrucă acesta este primul contact cu cadrele legionare şi noţiunile trebuesc precizate dela inceput.

Comandantul Mişcării poate purta denumirea şi de "Comandantul" care să insemne o funcţiune fără a fi legată de vre-o persoană, rămănând totdeauna legată de persoană numai denumirea de Căpitanul în jurul căruia să se concentreze toată mistica.

4. In actele oficiale atunci când va fi nevoie să se semneze colectiv, va trebui să se facă o demarcare intre instanţa permanentă şi funcţiuni, primii semnând la stânga iar ceilalţi la dreapta.

5. Instanţa supremă având misiunea de a păstra liniile mari ale Mişcării este organul faţă de care răspund pentru activitatea politică cei cari indeplinesc funcţiuni, constituind prin aceasta o supapă de siguranţă, pentru a se evita greşeli ca acelea comise dela arestarea Căpitanului încoace.

Acest punct de vedere a fost adoptat în unanimitate de For şi formulat intr'o hotărâre care acum nu se mai găseşte la dosarul Secretariatului General iar drept primă consecinţă a fost rectificarea proectului de scrisoare a d-lui Iasinschi in acest sens şi anume:

a. „Comandanţii Bunei Vestiri, Ilie Gărneaţă, Corneliu Georgescu şi Radu Mironovici, intemeietori ai Mişcării Legionare au preluat conducerea supremă a Mişcării pentru menţinerea liniei trasată de Căpitan.

b. „Comandantul Legionar Vasile Iasinschi a fost insărcinat cu funcţiunea de Comandant al Mişcării iar Cdt-ul Legionar Constantin Papanace a fost desemnat ca locţiitor.

In ce priveşte semnarea apelului s'a exprimat de Cdt-ul Leg. Vasile Iasinschi părerea ca să fie semnat de toţi camarazii aflaţi prezenţi la Dachau. Intrucât însă era de prevăzut, dat fiind atitudinea nesinceră şi uneltirile lui Stoicănescu şi Petraşcu, chiar şi după dezastrul determinat de fuga lui Sima, că mulţi camarazi nu vor accepta să semneze alături de aceşti vinovaţi (ivirea cazului Dragomir era o dovadă) s'a căzut de acord să fie semnat numai de cei cinci membrii ai Forului aflaţi prezenţi.

Astfel soluţionate toate chestiunile, textul apelului in româneşte a fost dat la tradus in limba germană care a şi fost gata transcris pe curat in ziua de 14 Ianuarie 1944 când urma să fie semnat şi predat autorităţilor competente spre a fi inanitat la destinaţie (Vezi anexa nr.5.)

Fără ca să arate vreo motivare, Cdt-ul Legionar V.Iasinschi n'a mai dat curs acestui apel. La insistenţele făcute de ceilalţi membrii ai Forului de a se convoca Forul şi a vedea ce motive noi determină neexecutarea hotărârilor luate, Cdt-ul Leg. Iasinschi răspundea cu formula provocatoare care invedera mentalitatea bunului plac „că va fi convocat când va crede el de cuviinţă".

In această mentalitate străină de concepţia legionară, a inceput să fie secundat mai târziu şi de Cdt.B.V.Corneliu Georgescu. Toate incercările făcute de Cd-ţii B.V. Ilie Gărneaţă şi Mile Lefter de a se convoca Forul şi a găsi o soluţie au rămas zadarnice. In mod indirect s'a aflat că motivul care l-a făcut să ţină pe loc o hotărâre a Forului, instanţa supremă a Mişcării, a fost faptul că ţinea ca apelul să fie semnat şi de Petraşcu şi Stoicăneascu, adică de cei doi vinovaţi principali cari numai din preocuparea de a nu ne da in spectacol in faţa străinilor, au fost toleraţi şi li s'a amânat judecarea şi cuvenita sancţionare. Legăturile din ce in ce mai strânse pe care le afirma ostentativ a dus la răcirea raporturilor cu toţi ceilalţi conducători legionari, până la ruperea lor complectă, astfel că in loc să fie un permanent cultivator al unităţii aşa cum cerea funcţiunea incredinţată, solidarizându-se cu vinovaţii, a devenit un element de discordie, nesocotind in acelaşi timp importantele probleme ale Mişcării care se cereau lămurite.

Toate aceste fapte erau de natură ca să năruie in mod definitiv

increderea pe care i-a fost acordată la 1 Ianuarie 1943 fiindcă atitudinea adoptată in ultimile luni de Cdt.Leg. Vasile Iasinschi legitima multe indoieli.

1. Sau Cdt-ul Leg. Iasinschi,din cauza slăbiciunei sale personale nu se poate emancipa de influenţa nefastă a acestor oameni şi in acest caz el nu poate reprezenta linia Mişcării fixată la 1 Ianuraie 1943, pentrucă sub influenţa aceluiaşi anturaj nefast ar insemna continuarea sub altă formă (mască-paravan) a aceleiaşi acţiuni dăunătoare Mişcării, fapt care nu poate fi acceptat.

2. Sau se simte obligat să susţină pe aceşti oameni fiindcă s'ar găsi in complicitate cu ei in legătură cu fuga lui Sima,ceeace ar insemna că totul n'a fost decât un joc neserios,fapt care nu poate onora pe un legionar căruia i se acordă increderea.

3. Sau poate pretextul cu semnătura lui Petraşcu şi Stoicănescu să fi fost inadins invocat cu intenţia provocatoare spre a zădărnici lămurirea lucrurilor astfel că agitaţiile dela Buchenwald pentru Sima să se poată desfăşura mai departe nestingherite,fapt care insemna libertate de acţiune pentru cei cari compromit interesele Mişcării atât pe plan politic cât şi pe plan moral şi paralizarea acelora care vor să o apere.

4. Nu este exclus ca pretextul cu semnătura să fi fost invocat pentru a-şi manifesta nemulţumirea nemărturisită determinată de clarificarea raporturilor de ierarhie intre Instanţa supremă a Forului şi funcţiunea de Comandant al Mişcării,aşa cum s'a făcut in şedinţa precedentă.

5. Sau poate excesul de zel şi solidaritate ostentativă pe care o făcea cu anturajul nefast era mai mult pentru a marca mai bine virajul făcut faţă de atitudinea adoptată la 1 Ianuarie influenţatfiind de agitaţiile dela Buchenwald precum şi de unele zvonuri interesate lansate.

Indiferent insă care ar fi fost cauza,faptul că Mişcarea era paralizată in conducere impunea o soluţie urgentă.

Totuşi şi de data aceasta grija pentru păstrarea unităţii a determinat ca trei luni de zile şi mai bine,să se facă stăruinţe pentru convocarea Forului şi găsirea unei soluţii pentru rezolvarea crizei.

Totul insă a fost in zadar căci afară de intrunirea ad-hoc dela 12 Februarie 1944 pentru trimiterea cererilor adresate Conducătorului Statului Român de a merge pe front s'a refuzat orice altă convocare a Forului.

Acest fapt,unele atitudini din ce in ce mai insolente ale anturajului precum şi posibilităţile care existau prin nesinceritatea Cdt. Vasile Iasinschi de a se angaja Mişcarea fără ştirea membrilor din For prin atitudini care ar fi fost dăunătoare pentru ea, a determinat pe Cdt-ul Legionar Constantin Papanace,membru in Forul Legionar să precizeze la 17 Aprilie a.cr.in sala de mese in faţa tuturor,in esenţă următoarele :

„Dat fiind situaţia creiată in ultimile luni şi ţinând seamă că dl.Vasile Iasinschi nu mai are raporturi personale decât numai cu câţiva inşi din acest grup conducător al Mişcării,el nu poate vorbi şi nici angaja in numele Mişcării până când această situaţie nu se va clarifica. Pâna la clarificarea ei insă ar fi bine ca Dl.Cdt.al Bunei Vestiri,Ilie Gârneaţă,care are raporturi cu toată lumea,in calitatea lui de cel mai mare in grad şi vechiu in Mişcare,să preia comanda grupului de aici şi astfel să o putem duce mai departe fără a ne da in spectacol in faţa străinilor.

Dl.Iasinschi a făcut totul ca să zădărnicească trimiterea acestui apel cu scopul de a nu se pune capăt agitaţiilor.

La 19 Aprilie a.cr. Corneliu Georgescu propune in calitatea de

mandatar al lui Stoicănescu,Petrașcu ,Smultea și Iasinschi să se facă ruptura in Mișcare,fiecare urmându-și drumul care il,crede că este mai bun,conform credinței lui politice.

Această uluitoare propunere venită prin intermediul unui Cdt. al Bunei Vestiri a cărui primă misiune este tocmai păstrarea liniei Căpitanului și menținerea unității legionare,arată pe lângă gradul de alterare sufletească pe care l-a cauzat trăirea in nefastul anturaj și lipsa de răspundere până la cinism ,de a propune separare de drumuri, după ce ai aruncat Mișcarea intr'o situație cu toate drumurile tăiate și inainte măcar de a fi răspuns pentru greșelile comise față de Mișcare.

Totuși s'a dat răgaz și s'a stăruit mai departe pentru convocarea Forului spre a lua in cercetare și această gravă ~~chestiunea~~ propunere.

După două săptămâni de noi străduințe pentru evitarea rupturii, Dl.Ilie Gârneață,in calitatea lui de Fundator al Mișcării și cel mai vechiu in grad,a convocat Forul Legionar pentru astăzi 3 Mai,orele 3 p.m. spre a discuta și hotărâ asupra propunerii făcute de Corneliu Georgescu.Au fost prezenți la această ședință;Cdt.B.V.Ilie Gârneață și Mile Lefter și Cdt.Leg. Const. Papanace.Au lipsit: Cdt.B.V.Corneliu Georgescu și Cdt.Leg. Vasile Iasinschi,cu toate că luaseră cunoștință de convocare și obiectul ședinței care nu era altul decât insăși propunerea făcută de Corneliu Georgescu la 19 Aprilie a.cr.

Față de această nouă obstrucție și ținându-se seamă de faptul că Cdt.-ul Leg. Vasile Iasinschi a comunicat deja la 25 Aprilie a.cr. ~~Su~~ Sublocotenentului Edgar Stiller de situația din grupul de conducere, s'a luat in discuție propunerea de ruptură făcută de Corneliu Georgescu camaradului său de luptă Ilie Gârneață de a merge "fiecare pe drumul său conform credinței lui politice".

Forul Legionar in majoritatea prin cei prezenți constată că in Mișcarea Legionară nu poate exista decât o singură credință politică și aceea nu poate fi alta decât cea dată de Căpitan care a și indicat mijloacele ei specifice de realizare. Această credință a fost sfințită cu jertfa Căpitanului și a sute de camarazi iar noi toți ne-am legat să o urmăm fără șovăire prin jurământul depus Căpitanului:

„Ori de câte ori am fost in fața unei jertfe legionare mi-am spus: Ce ingrozitor ar fi,ca pe sfânta jertfă supremă a camarzilor,să se instituiască o castă biruitoare,căreia să i se deschidă porțile către viața afacerilor,a loviturilor fantastice,a imbuibărilor,a exploatării altora.

Deci: au murit unii pentru ca să slujească poftelor de imbogățire,de viață comodă și de desfrânare ale altora.

Iată,acum,ne-a adus Dumnezeu aici,in fața celei mai mari jertfe pe care putea s'o dea Mișcarea Legionară.

Să punem inima,fruntea și trupul lui Moța și a camaradului său Marin,temelie Națiunii Române.Fundament peste veacuri pentru viitoarele măriri românești.

Să punem deci pe M o ț a și M a r i n bază viitoarei elite românești,care,ea, va fi chemată să facă din Neamul acesta,ceeace abia intrezărește mintea noastră.

Voi,care reprezentați primele inceputuri ale acestei elite, să vă legați prin jurământ,că ~~veți~~ vă veți comporta in așa fel, incât să fiți cu adevărat inceputul sănătos,de mare viitor al elitei române,că veți apăra intreaga Mișcare Legionară,ca ea să nu alunece pe căi de afaceri,de lux,de trai bun,de imoralitate, de satisfacere a ambițiilor personale sau poftelor de mărire ~~omenească~~ omenești.

Veți jura că ați ințeles ~~deci~~ că deci nu mai există nici

dubiu in conștiința D-voastră, că I o n M o ț a și V a s i l e M a r i n n'au făcut uriașa lor jertfă, pentru ca noi câțiva de de azi sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătăți și să benchetuim pe mormântul lor. Ei n'au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatatori, pentru a ne așeza noi în palatele acestei caste; continuând exploatarea țării și a muncii altora, continuând viața de afaceri, de lux, de desfrăbălare.

In cazul acesta biata mulțime a Românilor prin biruința noastră, ar schimba numai firma exploatatorilor, iar țara stoarsă și-ar încorda istovitele puteri ca să suporte o nouă categorie de vampiri care să-i sugă sângele : adică noi.

O ! Moța, tu n'ai murit pentru aceasta. Jertfa ta ai făcut-o pentru neam.

De aceea veți jura că ați înțeles, că a fi elită legionară, in limbajul nostru nu inseamnă numai a lupta și a invinge, ci inseamnă: permanenta jertfire de sine in slujba Neamului, că ideea de elită este legată de ideia de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții, că unde incetează jertfirea de sine, acolo incetează elita legionară.

Vom jura deci, că vom lăsa prin legământ urmașilor să vină să jure la mormântul lui Moța și Marin pe următoarele condiții esențiale pe care noi înșine jurăm :

1. Să trăim in sărăcie, stigând in noi poftele de imbogățire materială.

2. Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și a imbuibării.

3. Să inlăturăm orice incercare a exploatării omului de către om.

4. Să jertfim permanent pentru țară.

5. Să apărăm mișcarea legionară, cu toată puterea noastră, impotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau impotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, inalta linie morală.

M O Ț A Ș I M A R I N , J U R Ă M !

In spiritul acestui jurământ și consecvent cu poziția adoptată la 1 Ianuarie 1943, Forul Legionar in unanimitatea celor prezenți și in majoritate față de numărul de cinci aflați la Dachau hotărăște :

1. Readucerea Mișcării pe linia Căpitanului dela care a fost abătută in ultimii ani pentru asigurarea bazei unei biruințe legionare durabile.

2. Restabilirea raporturilor Mișcării cu Reichul german național- socialist, turburate prin fuga fostului Comandant al Mișcării și afirmarea cu fermitate a poziției externe fixate de Căpitan așezând Mișcarea in cadrul firesc al naționalismului european singurul care poate favoriza realizarea in intregime a idealurilor legionare.

./.

3. Restabilirea raporturilor Mişcării cu Conducătorul Statului Român, Mareşalul Antonescu, făcându-se toate stăruinţele pentru ca Mişcarea să poată participa oficial şi cu intreg elanul la acest răsboiu in care se decide soarta Ţării şi a Neamului nostru.

4. Problema şefiei fostului Comandant al Mişcării Horia Sima rămâne in mod definitiv rezolvată aşa cum s'a hotărât şi prin decizia dela 1 Ianuarie 1943 şi consideră orice agitaţie de cei interesaţi, pe această temă profund dăunătoare Mişcării.

5. Desărcinează pe Comandantul Legionar Vasile Iasinschi din funcţiunea de Comandant al Mişcării conferită de către For prin hotărârea dela 1 Ianuarie 1943 pentru atitudine nesinceră şi dăunătoare Mişcării.

6. Forul Legionar preia Comanda Mişcării până când imprejurările vor permite desemnarea noului Comandant al Mişcării.

7. Dă mandat Comandantului Bunei Vestiri şi membru al Forului, Radu Mironovici care se găseşte in Ţară, ca in numele Mişcării să se pună fără rezerve la dispoziţia Conducătorului Statului Român pentru invingerea marilor primejdii care ameninţă Ţara şi Neamul, şi pentru intărirea frontului intern.

8. Această hotărâre se va comunica funcţiunilor şi gradelor legionare aflaţi in acest grup central de comandă al Mişcării spre a lua cunoştinţă şi a fi semnată de cei cari aderă in mod necondiţionat la ea.

Lagărul de concentrare Dachau, 3 Mai 1944 (Orele 17.30.)

....